

Dette må barne- og ungdomskulturmeldingen gjøre noe med

Lokaler, forskning, forenkling, opplæring, samarbeid og inkludering: Dette er forventningene fra hovedpersonene i stortingsmeldingen om barne- og ungdomskultur.

Dette er et felles innspill fra:

- Fem organisasjoner som organiserer over **85 000 barn og unge** i kor, korps og orkester: **Ung i kor, Ung kirkesang, Korpsnett Norge, Norges Musikkorps Forbund og De Unges Orkesterforbund.**
- **Norsk Musikkråd**, paraplyorganisasjonen for det frivillige musikklivet
- **Norsk Kulturskoleråd**, som organiserer 411 av 422 av landets kommuner.

Til sammen snakker vi på vegne av kulturskolene, frivillig musikkliv generelt, og musikkensembler for barn og ungdom spesielt.

Vi mener at en barne-og ungdomskulturmelding som skal svare på våre behov må forholde seg til følgende punkter:

1. Kulturpolitikken må være basert på **forskning, ikke synsing**
2. Vi trenger lett tilgjengelige **lokaler** av god standard
3. Støtteordningene må bli **enklere** og bygge på **tillit**
4. Barne- og ungdomskulturens behov må være **til stede i utdanningen**
5. Det må legges til rette for **samarbeid mellom kulturskolen og de frivillige**
6. Det frivillige kulturlivet må være **tilgjengelig for alle**

1. Kulturpolitikken må være basert på forskning, ikke synsing

Diskusjonene om kultur i Norge er knyttet for mye opp mot synsing. Det finnes noe forskning, men for lite faktakunnskap om kultur i Norge. Dersom man vil bruke kulturens resultater instrumentelt på andre samfunnsområder, må vi ha kunnskap om dette og kunne tallfeste resultatene.

- Vi trenger mer forskning på barne- og ungdomskulturen og hva slags effekter det har å delta i frivillige kulturaktiviteter.

2. Vi trenger tilgjengelige lokaler av god standard

Barne- og ungdomskultur trenger ikke bare et rom å være i, det må stilles noen krav til dette rommet. Vi må ha **nok lokaler** og **egnete lokaler**, som gjør det mulig med **merbruk**.

- Prisen for å få adgang til lokalene må ikke være så høy at de i praksis blir utilgjengelige for lokale kulturaktiviteter.
- Det skal være lett å få adgang til lokalene, spesielt for unge brukere.
- Lokalene må kunne brukes i helgene og i feriene, og det må være mulig å ha overnattinger knyttet til seminarer, kurs o.l.
- Lokalene må være egnet til det de skal brukes til. For musikkens del gjelder betyr det at de må oppfylle akustiske standarder, jfr. Norsk Standard for musikklokaler (NS8178). Denne må gjøres obligatorisk gjennom plan- og bygningsloven.
- Lokalene må ha nødvendige fasiliteter. For musikk gjelder det ofte lager for instrumenter.

3. Støtteordningene må bli enklere og bygge på tillit

Vi er glade for ambisjonene om å forenkle offentlige støtteordninger. Målet må være å få til reelle forenklinger for brukerne, ikke bare forvaltningen. Det vil gjøre det lettere å engasjere seg og bruke tid på aktivitet framfor administrasjon. Den beste måten å forenkle på er å la byråkrati og formalia tre mer i bakgrunnen for å gi plass til aktivitetene. Det krever at frivilligheten blir vist tillit.

- Kortere regelverk med færre punkter
- Gi mer midler til aktiviteter og drift, snarere enn prosjekter
- La de frivillige selv styre midlene gjennom egne utvalg

4. Barne- og ungdomskulturens behov må være til stede i utdanningen

Opplæring og mestring er en viktig del av barne- og ungdomskulturen. For å få til det er man avhengig av gode, profesjonelle krefter med kompetanse på det man driver med. Det koster mye å benytte seg av profesjonelle dirigenter, instruktører og pedagoger, og svært mange profesjonelle har sin arbeidsplass blant barn og unge. Det betyr at en vesentlig del av midlene i barne- og ungdomskulturen går til profesjonelle.

- Det må finnes støtteordninger som egner seg for samarbeidet mellom profesjonelle og amatører.
- Barne og ungdomskulturen må bli en del av utdanningen for dirigenter og musikkpedagoger
- Kulturdepartementet bør synliggjøre fritidsaktiviteter som har en lang opplæringshorisont, hvor man bygger ferdigheter over lang tid og hvor det er behov for profesjonell opplæring.

5. Det må legges til rette for samarbeid mellom kulturskolen og de frivillige

Det frivillige kulturlivet er selve grunnmuren i norsk kulturliv, mens kulturskolen kan tilføre kvalitet og soliditet. Det er derfor et godt grep at departementene nå går sammen om en melding som omhandler hele bredden av barne- og ungdomskulturen. Det ligger et stort potensial i å gjøre kulturskolen til et ressurscenter for kulturlivet. I dag leier for eksempel mange frivillige kor, korps og orkestre dirigenter og instruktører fra kulturskolen. Likevel kan ikke satsing på kulturskolen erstatte satsing på fritidskulturen. Vi trenger både kulturskolene og de frivillige.

- Vi trenger mer kunnskap om omfanget av samarbeidet mellom kulturskolene og de frivillige (jfr. punktet om forskning).
- Politikerne må tilrettelegge for et godt samarbeidet mellom kulturskolene og de frivillige, og vurdere om eksisterende regelverk og støtteordninger i god nok grad gjør dette.

6. Det frivillige kulturlivet må være tilgjengelig for alle

Ifølge Statistisk sentralbyrå levde én av ti barn i familier med vedvarende lav inntekt i 2016, mot fire prosent i 2000. Vi merker at mange sliter med å ha råd til å være med både på ordinær aktivitet, helgeseminarer og sommermusikkskoler. Det varslede fritidskortet for barn og ungdom kan bøte på dette. Det er viktig at dette forbeholdes frivillige aktiviteter, som bidrar til mestring og læring og kan gi en følelse av kontroll over eget liv på en annen måte enn offentlige eller kommersielle tilbud. Samtidig må man også tenke større og samarbeide mer for å finne gode løsninger.

- Fritidskortet må gjøres enkelt og ubyråkratisk, uten stigmatiserende ordninger
- Fritidskortet må kun kunne brukes til frivillige organisasjoners aktiviteter, ikke for kommersielle og/eller offentlige tilbud.
- Tiltak for å bøte på situasjonen til lavinntektsfamilier er bra, men enda viktigere er det å gå til roten av problemet, slik at færre barn faktisk lever i lavinntektsfamilier i første omgang.